

[Holger Eriksen.]

sekvens må få gennemførelse af ligelønsprincippet for tjenestemændene iøvrigt. Forsørgerbegrebet blev indført, da man stod overfor en prisstigning, som man mente var af midlertidig karakter; det har aldrig været meningen, at det skulle spille en betydningsfuld og vedvarende rolle for tjenestemændenes aflønning. Nu er der rettet et dræbende slag mod selve dette forsørgerprincip, selvom det ikke er ført igennem for pensionens vedkommende.

At der skal ydes 3 ugers ferie, svarer kun til, hvad andre tjenestemænd har ret til. Jeg kan tilføje, at jeg anser det for meget betydningsfuldt, at staten skal yde halvdel af udgiften til jordemodervæsenet. Iøvrigt anbefaler jeg på mit partis vegne forslagene til vedtagelse.

Marius Buhl: Som allerede sagt kommer nærværende lovforslag fra det andet høje ting, hvor de har fået en meget grundig og langvarig behandling. De hviler desuden på et kommissionsudkast, så der kan formentlig ikke være grund til at holde nogen længere tale her. Jeg havde dog tænkt at ville gennemgå lovforslagene, men efter nu at have hørt den højtærede ministers udmærkede gennemgang af begge forslag er jeg blevet klar over, at jeg absolut ikke kan gøre det bedre, og at mine bemærkninger kun ville blive en gentagelse af, hvad ministeren har sagt, så det skal jeg ikke indlade mig på.

Der er lige et par enkelte punkter, jeg må sige nogle ord om også i relation til den foregående ærede ordførers tale. Jeg er også opmærksom på, at den ændring, som er blevet foretaget i det andet høje ting, og som går ud på, at man har forladt det hidtil gældende princip med større regulerings- og dyrtidstillæg til forsørgere end til ikke-forsørgere, ikke blot meget let, men vel ganske sikkert vil få konsekvenser for de øvrige tjenestemænd, og derfor anser jeg den for farlig. Dermed være ikke sagt, at jeg ikke under bestemte betingelser kunne være med til at gå ind for lige løn, måske også lige tillæg, men jeg mener dog, at så længe vi har en lønningsslov, hvorefter en så stor del af lønnen er sat i forhold til den i øjeblikket fordyrede forsørgerpligt, kan det måske være en lille smule vanskeligt at ville fravige det hidtil gældende princip. Lønningerne er for alle tjenestemænds vedkommende

en ydelse, der gives for et arbejde; i så henseende er det ligetil; arbejdet må være lige værdifuldt, enten det udføres af en mand eller af en kvinde. Sagen kan imidlertid også ses under den synsvinkel: Hvad må en tjenestemand på dette niveau under den nuværende dyrtid nødvendigvis have for at kunne klare sin forsørgerpligt? Set under denne synsvinkel er det ikke så absolut sikkert, at de to kategorier skal have lige store lønninger. Det princip knæsættes imidlertid ved loven, og at konsekvenserne vil komme, det er jeg ikke i tvivl om. Jeg kan selvfølgelig sagtens med det samme pege på begrundelser for, at princippet knæsættes just i denne lov, endda vægtige begrundelser. For det første omfatter loven kun kvinder; der kan altså i og for sig ikke så godt blive tale om skelnen; de, der kommer ind under lovens område, er alle kvinder. Noget tilsvarende har man ikke i nogen anden tjenestemandsgruppe; man kunne måske nævne forskolelærere, men det ville alligevel blive lidt søgt. Der er altså en lille forskel. En forskel, som for mig vejer mere til, er den, at de fleste kvinder vist vil være lidt ældre end andre tjenestemænd, før de bliver ansat i de i loven omtalte løngivende stillinger som distriktsjordemødre. Mon man ikke alligevel må regne med, at før de får fast ansættelse som distriktsjordemoder, vil de fleste være op imod 35 års alderen. Der går 19 år, inden de kommer op på højeste lønning, og 19 plus 35 er 54; den alder vil denne kategori af tjenestemænd altså nå til, før de kommer op på højeste lønning; det kan selvfølgelig begrundes, at man just tager et ekstra hensyn til dem.

Jeg ønsker ikke at få disse bemærkninger udlagt på den måde, at jeg ikke under jordemødrene denne løn, at jeg ikke under dem alle at få en forhøjet sats; men jeg pointerer, at denne aflønning er af en sådan art, at konsekvenserne eller kravet om konsekvenser ganske sikkert ikke vil udeblive; det er jo allerede præsenteret fra denne talerstol.

Iøvrigt kan jeg udtale min glæde over, at det er lykkedes at få refusionsstatserne ændret fra 25 pct. fra staten og 75 pct. fra kommunerne til 50 pct. fra staten og 50 pct. fra kommunerne. Det må ses som en vinding, i det mindste med en kommunalmands øjne, og sådan vil det også blive betragtet. Jeg vil også tro, det er en retfærdig fordeling af en byrde — en byrde ikke taget i dette ords slemme betydning, men i be-